

טוראי מאיר וינשטיין ז"ל

**בן יוכבד ויוסף
נולד בירושלים
בתאריך ט"ז בחשוון תרפ"ט, 30/10/1928
התגורר במלכיה
שרה לפלמ"ח
נפל במלחמת העצמאות, בכפר שעוט
בתאריך כ"ו בכסלו תש"ח, 9/12/1947
נקבר בבית העלמי הצבאי בנחלת יצחק**

חלקה: 66 שורה: 13 קבר: 3

בן 19 בನפלו

קורות חיים

בנס-יחידם של יוכבד ויוסף, נולד ביום ט"ז בחשוון תרפ"ט (30.10.1928) בירושלים. אחורי שסיהם את בית-הספר העממי קיבל חינוך כללי-הספר המחויז שביגור וממנו יצא עם חבריו במסגרת הכשרה מגויסת לעובדה ולאימונים בשורות הפלמ"ח. בדרכו זו עבר את קיבוץ גינוסר, חברת-הנוער בעין חרוד, קיבוץ בית העربה שליד ים-המלח, נعن, ולבסוף קיבוץ גבולות אשר בנגב הדרומי. מאיר ניחן בנדיות-روح ונרג עוזר לזרות בכל מסודו.

ביום כ"ו בכסלו תש"ח (9.12.1947) יצא כיתת-סיוור, ומאיר בתוכה, לסיוור מגבלות לנירים. בcitah היו שמונה בחורים ובחורה אחת. בטעות נכנסו לכפר הערבי שועוט ושם התנפל עליהם המונש מושלה ובראשו שני נוטרים ערביים. לאחר שנשകם של הסיירים היה מפורך וחבוי מתחת לבגדים, לא הספיקו להפעילו וرك שני רימונים נזרקו על-ידיים לתוך המונש. חמישה מהבחורים והבחורה נרצחו באכזריות וכפי שידוע נהרג מאיר מפגיעה כדור בראשו. הובא לקבורה בחלקת האזרחית של בית-הקבורות בנחלת יצחק.

ביום כ"ה באלו תשי"ד (23.9.1954) הועבר מחלוקת האזרחית של בית-הקבורות בנחלת יצחק לבית-הקבורות הצבאי שבמקומות.

- 1937 -

יען רכסי רכסי ען

. נסעה נסעה נסעה

362

(1934) P.36 - 1C

1938 - 'ICN

הַר הָוּרִים

תמיד, עם דמודמי-השחר, קמים תושבי-העמק לעובודתם, עבודות היצירה. שנים על שנים הנך עד למראה עמלים חלוצים אלה החופכים את העמק הזה, שהיה בצת-קדחת ושםמה — לעמק פורה ופורת. העמק הזה רוח דם של חלוצים רבים, אשר לא אמרו נואש והמשיכו ללבת אחורי המחרשה, עד אשר קם העמק למחיה ועליו גאנטה, גאנטי עולמיים, גאננה אלימת. עשרים וארבע שנים היה אדר שמעיתם ודרךיהם.

והנה בא יום מר ונמהר, אשר עוד לא היה בתולדות ההתיישבות וההגנה של העמק. בחשכת הליל, עת כל היום נם, הגיעו אירים ממכנויות משוריינות, טנקים ותיל כבף, פשטו על השדות, על המטעים — ורמסו ודרסו. והלילה,ليل התקdash השבת, שכני העמק ישנו שנת-ישראלים, כי שבת באהה. לא ידעו היישנים כי יוכרכו לקחת את מקל-הנדורים ולעוזוב את העמק בערך-כרכחים. עם דמודמי-השחר נשמע קול צפירה ואזעקה בכל משקי העמק. הקיצו היישנים ושמו את קול הטנקים וחקלאים. או חרתה המחשבה לבבות: «העמק במצור!»

חיהיות פרצו למשקים, רמסו, שדו ודקרו בכידונים. מוכנים היו לרמוס בטנקיהם אנשי היישובים וחובקים איש את רעהו בILI לחת שיקחות למכלאות ולגדירות-התיל. בעת שירותה המכונן הלאומי פרצו הפרברים לבני השורות והחלו להכות, לדקור ולסחוב את האנשים. האנשיים המשיכו בשירת «התקווה» גם בהיסחבות על האדמה כאשר גבם שרט וهم לוקחו על ידי הפרברים...

היתה עד למכות בקתוות-הרובים, לדקירות בכידונים; הייתה עת לזעקות פצעים ואנקותיהם; היה עד לגלות מן העמק. אולם לא למרחקים: הם נמצאים במולדתם השדורה מעבר לגדירות התיל הדוקרני.

זעק, הר הגלבוע, זעק — עד אשר תרעד תבל ויושביה. זעק על כל החמס אשר נעשה נגד עיניך. אולם לא תוכל לזעוק, כי זעקה היא זעקה אלימת, אין יכול לזעוק, כי זעקה לא תישמע ברוחבי העולם. עלייך לידום ולשאת בכאב את כל אשר ראו עיניך.

הַאֲרָקָם, הַסְּפֵר

עמדו לך, הסהרה, עמדו לך מדרךך! הט אונך לקול השואה הבאה מරחקים, שואת עם נדכא, נרדף וחולש, עם בלי מולדת — עם ישראל, אשר בנוי נרדפים על צואר עליידי ממשלה הרשע והזדון בעולם. לאט לך, הסהרה, והאון עלברך של עט זה, העם הנרדף במשך אלפיים שנות הגלות, מימי חורבן הבית כאשר צבאות רומי האדריה כבשו את מולדתו של עט זה. במלחמה זו עמדו מעתים נגד ריבם, חלשים נגד חזקים. הצבאות הביריים של רומי ניצחו ודיכאו באכזריות כל מרד. אולם את רוחו של עט ישראל לא שברה, כי הרוח הישראלית לא תונצח, לעד עמדו. או חורכו בניו של עט זה לקחת עליהם את עול הגלות, לעזוב את ארץם ומולדתם אשר לungan הקריבו את נפשם ואת דםם. בנם אלה זעקו במשך אלפיים שנות-גלוותם למולדת. אך לא, הצדκ היהודי נצח ואל לו להרים את קרנו, קרן הגדולה!

בימים אלה, עת עומד העולם בתחילת השלים, זעק העם היהודי, אשר שש מהילוניים מבניו נפלו — מי בחרב ומי במרפאות מידאנק, אושווינצ'ים ודכאו; בעת כזאת עומד גם העם היהודי בפני צדקה-שלום וזעק למולדת. אולם אוני הצדק אוטומות בפניו הקול היהודי. בימים אלה רואות עיניך, הסהרה, בניו של עט זה מעפילים אל מולדתם המשועבדת; בתנא-יסכנה יעפילו. הם מפלסים להם את דרכם בדרך הסכנה, מתחת לזרועות המות, זרועות שלטון הדיכוי והרשע.

הַמְּרֻגְלֹות הַגְּלָבָע

הר הגלבוע, מרגולותיו רוחם יהודי, אשר נשפך מגופותיהם של יהודים, על לא חטא ועוול בכעס; הר הגלבוע, אשר לפני אלפיים שנה ויתור קללה בכלל המمارת של דוד, אתה נאלצת להיות עדראית ליום הדמים אשר נערך למרגולותיך.